

Vaasan kirkko

MARTTI LUTHER 1483-1546

EVANKELIS – LUTERILAISEN KIRKON TUNNUSTUSKIRJAT

SUOMENTANUT
A.E. KOSKENNIEMI

Luterilaisen kirkon tunnustuskirjat eivät ole ainoastaan lujan uskon mieltäylentävä näyte menneiltä ajoilta; ne ovat myös ennen kaikkea ohjeellisia ja velvoittavia kaikille kristityille ja kirkoille, jotka tahtovat olla luterilaisia ei ainoastaan nimeltä, vaan todellisesti. Jeesus Kristus, meidän tunnustuksemme apostoli ja ylimmäinen pappi, ylläpitäköön ja varjelkoon seurakuntansa nuhteettomana tulemuksensa asti.

Turussa, toukokuussa 1948.

Suomentaja

KOOSTE: Väinö Hotti

TUNNUSTUSKIRJAT PUHUVAT X EHTOOLLINEN

Herran ehtoollinen ei sen nauttimisella sinänsä (*ex opere operato*) ilman uskoa vanhurskauta (107).

Samoin siis kuin lupaus on vailla hyötyä, ellei sitä oteta vastaan uskolla, samoin ehtoollisenvietto on hyödytön, ellei käsillä ole uskoa, joka varmasti on vakuuttunut siitä, että tässä tarjotaan syntienanteeksiantamus (218).

Kuulkaa hänen itsensä puhuvan: 'Minä olen elämän leipä; se, joka tulee minun tyköni, ei koskaan isoa, ja se, joka uskoo minuun, ei koskaan janoa.' Tässä hän

todistaa, että meille sakramentissa tarjotaan syntien anteeksiantamus, ja hän todistaa, että se on otettava vastaan uskolla (219).

Nauttikoon tahi jakakoon sakramenttia vaikka heittiö, hän nauttii oikean sakramentin, toisin sanoen Kristuksen ruumiin ja veren (397).

Kuka saa sen voiman ja sen tuottaman hyödyn... Se saa, joka uskoo sen... Ja koska hän tarjoaa ja lupaa syntien anteeksiantamuksen, ei sitä voida vastaanottaa muulla tavalla kuin uskolla (399).

Jos siis rupeat tarkkaamaan, kuinka nuhteeton ja puhdas olet ja jäät odottamaan, kunnes mikään ei enää kalva omaatuntoasi, et pääse milloinkaan tulemaan sakramentille (402).

Tässä siis pitää tehdä erotus ihmisten välillä. Niitä, jotka ovat julkeita ja hillittömiä, on käskettävä pysymään poissa sakramentilta, sillä he eivät ole kelpollisia saamaan syntien anteeksiantamusta, he kun eivät sitä halaja ja kun he vastahakoisesti olisivat hurskaita. Nuo toiset taas, jotka eivät ole näin raakoja ja turmeltuneita, vaan halusta olisivat hurskaita, eivät saa pysyä siitä loitolla, vaikka ovatkin heikkoja ja puutteellisia (402).

Totta kyllä on, että sakramentin halveksijat ja epäkristillistä elämää viettävät ihmiset nauttivat sen turmiokseen ja kadotukseen – eihän heille mikään ole hyödyksi eikä autuudeksi enempää kuin sairaalle, joka tieteen taiten syö ja juo sitä, minkä lääkäri häneltä on kieltänyt (403).

Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, etteivät ainoastaan tosiuskovat ja kelpolliset, vaan kelvottomatkin ja epäuskoiset saavat Kristuksen todellisen ruumiin ja veren, nämä jälkimmäiset eivät kuitenkaan lohdutukseksi ja elämäksi, vaan tuomioksi ja kadotukseksi, elleivät käänny ja tee parannusta (434).

On vain yhdenlaisia kelvottomia vieraita, nimittäin niitä, jotka eivät usko, joista on kirjoitettu: `Mutta joka ei usko, se on jo tuomittu`. Tämä tuomio tulee vaikeammaksi, suuremmaksi ja raskaammaksi pyhän sakramentin kelvottoman käyttämisen tähden – 1. Korinttolaiskirjeen 11.luku (434).

Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, ettei ainoakaan tosiuskova, niin kauan kuin hän säilyttää elävän uskon, olkoon hän kuinka heikko tahansa, nauti pyhää ehtoollista tuomioksi, sillä se on asetettu erikoisesti heikkouskoisia, mutta kuitenkin katuvaissia kristityitä varten, heidän heikon uskonsa lohdutukseksi ja vahvistukseksi (434).

Kristuksen ruumis ja veri todella jaetaan kelvottomillekin... Sellaiset sen kuitenkin saavat tuomiokseen... nauttimalla sen ilman todellista parannusta ja uskoa (514).

On siis kahdenlaista Kristuksen lihan syömistä. Toinen on hengellistä, ja siitä Kristus Johanneksen evankeliumin 6.luvussa pääasiallisesti puhuu. Se yksinkertaisesti tapahtuu hengellä ja uskolla, kun evankeliumia saarnataan ja tutkistellaan ja samoin kun ehtoollista vietetään. Tämä on itsessään hyödyllistä ja terveellistä ja kaikkien aikojen kaikille kristityille autuuden saavuttamiseksi välttämätön. Ilman tätä ehtoollisessa tapahtuvakin sakramentillinen eli suullinen nauttiminen ei ainoastaan ole hyödytön, vaan jopa vahingollinen ja tuomiotatuottava. Hengellinen syöminen ei ole mikään muu kuin usko... Se toinen syöminen on suullista eli sakramentillista: pyhässä ehtoollisessa nauttivat Kristuksen todellisen ja perusolemuksenomaisen ruumiin ja veren kaikki ne, jotka ehtoollisessa syövät ja juovat siunatun leivän ja viinin. Uskovat saavat ne varmaksi todistukseksi ja vakuudeksi siitä, että heille ovat heidän syntinsä varmasti anteeksiannettut ja että Kristus heissä asuu ja voimallaan vaikuttaa, epäuskoiset taas saavat ja suullisestikin nauttivat ne tuomiokseen ja kadotukseen (522).

Tarkasti on kuitenkin selitettävä, keitä kelvottomat ehtoollisvieraat ovat. Ne ovat niitä, jotka käyvät ehtoollisella vailla todellista katumusta ja murhetta syntiensä tähden ja vailla todellista uskoa ynnä hyvää päätöstä elämänsä parantamiseksi. Nämä Kristuksen ruumiin kelvottomalla suullisella syömisellä itse tuottavat osakseen tuomion, toisin sanoen ajallisen ja iankaikkisen rangaistuksen ja tulevat vikapäiksi Kristuksen ruumiiseen ja vereen (523).

Ne taas ovat todellisia, kelvollisia vieraita, jotka heikkouskoisina, arkamielisinä ja murheenalaisina kristittyinä syntiensä suuruuden ja paljouden tähden kauhistuneina arvelevat, etteivät he suuren saastaisuutensa tähden ole tähän jaloon aarteeseen ja Kristuksen hyviin tekoihin arvollisia... Tämä syvällinen sakramentti on etupäässä heitä varten asetettu ja määrätty (523).

Kristus, pyhässä ehtoollisessa läsnä olevana, ei ainoastaan aikaansaa uskovissa lohdutusta ja elämää, vaan myös epäuskoisissa tuomiota (528).

